

Han siger videre: Hvad skulle vi gjøre for i vor Skole at løse den Opgave, der er os stillet? Denne Opgave er „allerede der at indvie Lærningen saa meget i Græsk, Latin og Oldnordisk, at han siden uden allfor stort Besvær vil kunne tilegne sig disse Litteraturers vigtigste Skatte.“ Den Opgave, N. M. Petersen her stiller, er ikke den, at skabe en oldnordisk Retning som sideberettiget Gren af den lærde Skole; men det, han fordrer, er just det Samme, som den ærede Kirke- og Undervisningsminister i sit Forslag har søgt at opfylde, nemlig at aabne en større og fyldigere Adkomst for det oldnordiske Sprog til Dyrkelse ved Siden af de klassiske Studier. Det forekommer mig rigtignok ogsaa, at det vilde være høist besynderligt, om man kunde i mere end et Par Dage være i Tvivl om, i hvilken uhyre Grad Bægtislaalen synker til Fordel for de klassiske Studier; saasnart man kan sammenligne deres Rigdom med det, der kan hydes igjennem det Oldnordiske. Jeg vil lade det Grammatiske ligge; jeg har for lidt Kjenndskab til det Islandiske, skjøndt jeg dog kan en ganske lille bitte Smule deraf, til med Sikkerhed at kunne sige, om det saa godt egner sig til Undervisningsstof og Grundlag for den grammatiske Dannelse som Latin; jeg vil holde mig til det Materiale, gjennem hvilket Drengens Aand kan udvikles, naar den har gjort sig noget til Herre over de sproglige Former. Der er sagt os i Betænkningen, at det oldnordiske Studium skal dyrkes ved, at Drengen skal læse i „Eovene og Sagaerne“. Ja, mine Herrer, De kunne tale saa fyldigt om Sagaerne, som De ville, saa bliver det dog en fattig Ting: Grágás og Snorro Sturlesen, Níals Saga og Eddaen, den store og den lille — hvad kan dog egentlig veie imod det, der kan nævnes fra Grækenland: Herodot og Thukydid, Sophokles og Euripides, Plato og Aristoteles, samt fra Rom: Livius og Tacitus, Cicero og Quintilian, Virgil og Horats. Hvor uendelig rige ere dog ikke hine Landes aandelige Skatte, der ere blevne Fundamentet ikke blot for et enkelt lille Folks Kultur, men for hele den dannede Verdens Civilisation, og

ere blevne et Fællesete for alle de Mennekeslægter, der ere fulgte efter. Det ærede Medlem for Bornholm (E. Rosfod) talte igaar med stor Driftighed om dem, der vragede „egget Guld“ og indførte „fremmede Tombak,“ naar det kun var præget i skønne Former. Jeg tillader mig paa Göttes, Sheafspeares, Cervantes's og nogle andre udmærkede Mænds Begne at protestere imod, at de skulde have leveret „Tombak,“ medens der af de gamle nordiske Urhøie, af Edda og Snorro, opgraves ægte Guld. Jeg tillader mig at formene, at fuldt saameget ægte Guld er kommet ind til os udenlands fra som det, vi have kunnet grave op af vort Eget. Jeg vrager ikke dette, ogsaa jeg holder paa det's Værd, men jeg kan ikke døie at høre Nogen tale om det Fremmede, blot fordi det er Fremmed, som om det var noget Uægte, noget Simpelt, noget Ringet. Det ærede Medlems Die blændes af Taage, fordi han ikke kan se imod Syden uden at træffe Tydskland paa sin Vej. Alt, hvad der kommer over Tydskland, staar for hans Die som tydsk, og at være tydsk er det Samme som at være umuligt, ubrugeligt, vederstyggeligt for den ægte Nordbo. Vi have imidlertid ingen anden Vej, der kan bringe os Syd paa. Vilde vi ned til Italien, til Grækenland, til Frankrig, maa vi lægge Veien over det usalige Tydskland, men heldigvis er der en fri Transit ogsaa for aandelige Gjenstande gjennem Tydskland, saa at vi kunne modtage det, uden at det undervejs har faaet nogetsomhelst tydsk Præg. Dette glemmer det ærede Medlem idelig. Vi have i vort Liv i mange Henseender været afhængige af det Tydske, og jeg tror heller ikke, det kan negtes, at den sidste Skolereform af nogen Betydning, nemlig den af 1845, var af væsentlig tydsk Paavirkning; men dermed er det dog virkelig ikke tilstrækkelig

Rettelse.

Ep. 4169, Lin. 9 f. n. Ordene: „at han kun udrettede Tid“ udgaa.